

Hoe tem je een miljonair

Jessica Clare bij Boekerij:

DE MILJONAIRSCLUB

Gestrand met een miljonair
Het meisje en de miljonair
In bed met een miljonair
Er was eens... een miljonair
De romantische miljonair
Een nacht met een miljonair

MILJONAIRES EN BRUIDSMEISJES

De maagd en de miljonair
Hoe tem je een miljonair

Jessica Clare

Hoe tem je een miljonair

Deel 2 van de *Miljonairs en bruidsmeisjes*-serie

ISBN 978-90-225-8106-3

ISBN 978-94-023-0976-8 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Taming of the Billionaire (Billionaires and Bridesmaids, #2)*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Baqup

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Studio Spade, voor Textcase, Deventer

© 2015 Jessica Clare

© Nederlandse vertaling 2017 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

'Kijk uit waar je loopt', zei Bianca tegen Edie, bij de entree van het enorme Buchanan Manor. Ze gaf haar zus een arm, in een poging haar een handje te helpen op de steile stenen trap. 'Red je het wel op die treden? Ze zijn nogal aan de smalle kant...'

'Jemig, Bianca, ik loop misschien een tikkie mank, maar ik heb geen houten poot!' Geërgerd probeerde Edie de arm van haar zus van zich af te schudden. Bianca kon het gewoon niet laten. Ze behandelde Edie als een halve invalide, in plaats van iemand met een pijnlijke knie. Meestal lukte het Edie dit te negeren. Maar ze was al zenuwachtig genoeg nu ze onderweg waren naar dat enorme huis, en Bianca's neiging voor Florence Nightingale te spelen kende ze onderhand wel. En zo vreselijk mank liep ze meestal niet.

Bianca keek Edie gekwetst aan en liet haar arm los. 'Sorry, hoor. Ik wilde je alleen maar helpen. Ik weet toch dat je last van je been krijgt.'

'Vijf van die treden kan ik heus nog wel aan,' mopperde Edie, maar eigenlijk voelde ze zich schuldig. Ze had een rotbui en reageerde dat af op Bianca. Tenslotte kon haar zus er niets aan doen dat ze al nerveus werd bij het vooruitzicht van een groot feest. Edie hield er niet van om onder de mensen te komen en om dat dan ook nog te moeten doen op het intimiderende Buchanan Manor was eigenlijk meer dan ze aankon.

Het gigantische huis gaf haar een onbehaaglijk gevoel, ondanks de goedverzorgde tuinen en de lange, elegante oprijlaan. Uit de rijen geparkeerde auto's kon ze opmaken dat er al veel gasten waren gearriveerd.

Maar ze ondernam dit alles niet omdat ze zin had in een feestje, zei ze tegen zichzelf. Ze deed het voor haar vriendin Gretchen.

Op de bovenste trede trok er een pijscheut door haar knie, maar dat negeerde ze. Want verdorie, ze zou zeker niet leunend op perfecte Bianca naar binnen gaan. Dus schikte ze haar lange zwarte oversized sweatshirt, haar gestreepte legging en haar zware halsketting. Echt opgetut kon je het niet noemen, dus voor een feestelijk accentje had ze een kleurige sjaal in haar golvende haar geknoopt. Bianca zag er natuurlijk weer perfect uit met haar gladde blonde haar tot op haar billen en haar marineblauwe boothalstopje met bijpassende strakke kokerrok. Bianca zou de show gaan stelen met haar stilettohakken, terwijl het eigenlijk Edie was die als gast was uitgenodigd voor het feest. Edie droeg haar orthopedische schoenen. Het was óf op die schoenen lopen, óf halverwege de avond moeten afhaken vanwege pijn in haar knie. Maar daar wilde ze zich nu niet druk om maken.

Edie voelde hoe Bianca's lange nagels iets van haar schouder plukten. 'Er zit daar een kattenhaar.'

Ze duwde Bianca's hand weg. 'Ik zit altijd onder de kattenharen. Geen mens die er ooit iets van zegt.'

Bianca keek haar met grote beteueterde bambi-ogen aan. 'Ik zeg het alleen maar omdat ik om je geef, Edie. Stel dat er leuke, single mannen zijn?'

Ze had zin om een lelijk gezicht te trekken naar haar mooie

zus. Vanaf het moment dat Bianca had gehoord dat Edie's schoolvriendin zou gaan trouwen met een miljonair, had ze haar zus geen moment met rust gelaten. Het zou toch veel beter zijn als zij ook naar het feest ging, want arme Edie zou vast pijn aan haar been krijgen van de lange rit en stel dat ze de hele avond moest staan? Dat kon ze helemaal niet aan met haar ongelukkige been, ze zou hulp nodig hebben om terug naar de auto te lopen. En natuurlijk was Bianca, heel belangeloos, zoals altijd bereid haar zus te helpen.

Ja hoor, Bianca was o zo "belangeloos", zo helemaal niet met zichzelf bezig. Ze genoot er gewoon enorm van als mensen haar zagen als de lieve, ruimhartige, volmaakte zus. Edie wist best dat Bianca alleen maar belangstelling had voor de marktwaarde van elk van de mannelijke gasten, al zou ze dat natuurlijk nooit toegeven. Berekenende gedachten waren uiteraard niet ladylike, dus die hield Bianca liever voor zich. Maar Edie kende haar zus door en door. Zonder dat Bianca een woord hoefde te zeggen, wist Edie precies welke gedachten er door dat mooie hoofd gingen.

Bianca trok altijd alle aandacht. Met Bianca in de buurt maakte het helemáál niets uit dat Edie onder de kattenharen zat, want dan keek toch niemand naar haar. Behalve misschien een kat.

Edie liet de koperen klopper op de grote houten deur van het landhuis neerkomen.

'Oh, wat chic,' fluisterde Bianca, terwijl ze snel nog even met haar handen door haar haar ging. 'Net als in Downton Abbey. Denk je dat ze ook bedienden hebben?'

'Nee hoor, Gretchen maakt haar zeventien badkamers vast zelf schoon,' zei Edie sarcastisch.

‘Zéventien badkamers? Echt?’

‘t Is maar een gok.’ Ze keek naar het aantal ramen dat ze vanaf de entree van het landhuis kon zien. Hoeveel kamers had dit huis in godsnaam? Het leek wel een paleis.

Veel tijd om hierover na te denken kreeg ze niet, want de enorme deur ging open. Vanuit het huis staarde Gretchen hen aan. Achter een nerdbril met donker montuur sperden haar ogen zich open en ze begon te stralen. ‘Oh my god! Edie! Je bent er!’ Ze vloog naar buiten en sloeg haar armen om Edie heen. ‘Ik ben zo blij je te zien! Was het een lange rit?’

Edie wurmde zichzelf lachend uit Gretchens uitbundige omhelzing. ‘Zo’n vier uur. Maar het was het waard – om jou te zien. Hoe is het met je? En hoe is het met Igor?’ Ze nam Gretchen aandachtig op. Haar vriendin zag er fantastisch uit, haar huid straalde en haar vuurrode haar golfde op haar schouders. Ze droeg een eenvoudig zwart jurkje. Edie had eigenlijk niet anders verwacht. Wat “optutten” betreft, zaten zij en Gretchen absoluut op één lijn.

‘Ha! Natuurlijk, je bent nog niet binnen of je vraagt al naar dat kleine monster.’ Ze grinnikte en gaf Edie vriendelijk een duwtje. Toen kreeg ze Bianca in het oog, en keek haar even met een schuine blik aan. ‘Oh. Je hebt iemand meegenomen, zie ik. Hoi, Bianca.’ De klank van haar stem veranderde en ze glimlachte enigszins geforceerd. ‘Ik wist niet dat dat jij ook zou komen.’

Edie keek bedenkelijk toe. Ze was dol op Gretchen, maar Gretchen mocht Bianca niet bepaald. ‘Iemand moest me hier-naartoe rijden’, zei Edie. Ze zocht naar een excuus voor de aanwezigheid van haar zus, die tenslotte meer zin had in dit feest dan Edie zelf. ‘Je weet toch dat ik van lange ritten last van mijn been krijg.’

Gretchen knipperde even met haar ogen. ‘Natuurlijk. Alleen... Nu hebben we een oneven aantal gasten aan tafel.’

‘Oh, maar ik hoef niet bij het diner aanwezig te zijn,’ zei Bianca met een lief stemmetje. ‘Ik kan prima een hapje in de keuken eten. Laat mij je plannen niet bederven. Dat zou ik écht *vreselijk* vinden.’

‘Nee, nee, ’t is al goed. Geen paniek. Blijf alleen met je tengels van de man met de littekens af, die is van mij. Als je ook maar een blik op hem werpt, hak ik je in mootjes.’

Bianca’s grote ogen werden nog groter. ‘Ahum.’

‘Ze maakt maar een geintje,’ zei Edie tegen haar zus. ‘Toch, Gretch?’

‘Tuurlijk. Geintje.’ Gretchen schonk Bianca nog een vals glimlachje en maakte toen een uitnodigend gebaar. ‘Kom binnen. Dan kunnen jullie de andere gasten ontmoeten.’

Edie hinkte naar binnen, waarbij ze haar blik even snel door de hal liet gaan. Een dubbele trap, met rood tapijt bekleed. Ze hoopte oprecht dat ze die niet op hoefde. ‘Mooi huis.’

‘Oh, het is een ramp,’ zei Gretchen achteloos. ‘Maar ja, het hoort bij de man, dus ik heb me er maar bij neergelegd.’ Ze sloot de deur achter hen, en bleef vervolgens stilstaan. ‘Oké. Vóór we naar binnen gaan, moet ik even iets over mijn verloofde vertellen.’

Dat beloofde niet veel goeds. Edie probeerde laconiek over te komen en zei niets. Ze had Hunter Buchanan gegoogled, maar had niets gevonden bij “afbeeldingen”. Was hij soms stokoud en trouwde Gretchen hem om ... zijn geld? Dat paste totaal niet bij Gretchen, maar Gretchen was even impulsief als dat ze groot was en behoorlijk onvoorspelbaar.

‘Oh, ik weet zeker dat hij heel leuk is,’ zei Bianca liefjes.

‘Nou, dat is hij dus eigenlijk niet,’ zei Gretchen bot. ‘En daarom moeten we even babbelen.’ Ze keek de twee vrouwen indringend aan. ‘Hunter is nogal verlegen. Hij heeft er een hekel aan als mensen hem aanstaren, puur omdat hij onder de littekens zit en een paar vingers mist. Ik vertel het maar alvast, dan komen jullie straks niet voor een nare verrassing te staan. Hij is ook nog eens bang van camera’s. En als jullie je zinnen hadden gezet op van die bullshit waarbij iedereen zingend naar het altaar danst, vergeet dat dan maar. Sterker nog: als je het ook maar waagt iets in die trant voor te stellen, doe ik je wat aan.’ Met een vlugge blik naar Bianca: ‘Ik ben heel zuinig op Hunter. De enige reden dat we een grote bruiloft vieren, is omdat ik het graag wil en hij me gelukkig wil zien. Als het aan hem lag, zouden we hier even een trouwambtenaar uitnodigen en in een middagje van die hele heisa af zijn.’

‘Hij ziet er vast wel goed uit,’ zei Bianca met een kinderlijk stemmetje. Edie gaf haar een kneepje in haar arm om haar het zwijgen op te leggen.

‘Geen gestaar dus,’ herhaalde Edie. ‘Volkomen duidelijk. En wat dat dansen en zingen betreft...’ Ze maakte een gebaar naar haar heen. ‘Dat is ook niets voor mij.’

‘Prima.’ Gretchens gezicht klaarde op. ‘Jij bent dus uitermate geschikt voor mijn ludieke trouwfeest.’

‘Maar...’ begon Bianca.

Edie gaf haar nogmaals een kneepje in haar arm. Bianca en Gretchen lagen elkaar niet. Dat kwam onder andere door Bianca’s rotsvaste geloof dat ze met een paar aardige zinnestjes iedereen om haar vinger kon winden. En Gretchen haatte aanstellers. Ze kon die twee maar het beste uit elkaars buurt houden. Het was niet voor het eerst dat Edie spijt had dat

ze haar jongere zus ergens mee naartoe had gebracht. Maar helaas had ze Bianca hier wel nodig. Ze was allang blij dat ze er op dit feest niet alleen voor stond. ‘Het is jouw bruiloft, Gretchen. Dus het gaat precies zoals jij het wilt.’

Gretchen schonk Edie een stralende glimlach. ‘Ik ben vast van plan me te gedragen als een Bridezilla. En waarom ook niet, tenslotte? Een van mijn vriendinnen heeft haar bruiloft pas nog groots in het buitenland gevierd en dat was fantastisch, maar wij doen er denk ik beter aan hier te blijven. Dan voelt Hunter zich meer op zijn gemak.’

Edie liet haar blik rondgaan terwijl ze de lange hal doorliepen – godzijdank niet de trappen op. ‘Je kunt hier in ieder geval een hoop mensen kwijt.’

‘Zeker,’ zei Bianca, die duidelijk niet doorhad wanneer ze haar mond moest houden. ‘In dit huis hangt echt zo’n klassiek, mysterieus sfeertje, heel charmant.’ Haar blik viel op een Chinese vaas op een tafeltje en meteen zag Edie de dollartekens in Bianca’s ogen verschijnen. ‘Hebben jullie al eens overwogen het hier te verhuren voor bruiloften?’

‘God, nee zeg, dat moest er nog bij komen...’ Gretchen keek de zussen ontzet aan. ‘Ik vind het al een hele opgave om mijn eigen bruiloft hier te vieren. Gelukkig zijn de rozentuinen echt schitterend.’

‘En je kat?’ Edie vroeg er nog maar eens een keer naar.

Gretchen knipperde met haar ogen. Ze was duidelijk even in de war. ‘Oh ja, natuurlijk. Sorry, m’n hoofd maakt overuren vandaag. Kom mee naar de slaapkamer, daar is Igor waarschijnlijk het beddengoed aan het kapen.’

‘Oooh, de slaapkamer?’ kirde Bianca. ‘Ja, graag!’

Gretchen keerde om en liep een hele andere gang in. Aan

een kant hing de muur vol schilderijen, en aan de andere kant zaten ramen met zware gordijnen. Langs de muur stond om de zoveel meter een kunstig bijzettafeltje met daarop een vaas met verschillende soorten rozen erin. ‘Dit zijn de privévertrekken van mij en Hunter,’ vertelde Gretchen onder het lopen. Bij het langslopen wees ze op verschillende deuren. ‘Hier is zijn fitnessruimte en daar is zijn kantoor.’ Het eind van de lange, brede gang kwam uit op een gigantisch paar dubbele deuren. ‘En dat is de slaapkamer,’ zei ze.

Edie’s been deed pijn van al dat lopen, maar ze had haar zinnen op die kat gezet. Eigenlijk vond ze katten meestal leuker dan mensen. Dus toen Gretchen de dubbele deuren opzwaaide, zocht ze naar hem zoals ze haar eigen katten zou zoeken. In de hoek van de kamer zag ze een mooi kattenhuis en bij het enorme raam lag een vensterbankkussen. Daar werd ze blij van. Midden op het enorme bed lag de kat opgerold, als een kreukelige vleeskleurige zak. Toen Gretchen hem oppakte strekte hij zijn lange poten.

‘Iggy heeft het wel naar zijn zin, maar hij verdwaalt nogal snel, dus ik hou hem liever hier. Het huis is gewoon te groot voor hem. Deze kamer alleen is al gauw zo’n honderd vierkante meter.’

Igor, Gretchens haarloze sphinx, zag er goed uit. Edie glimlachte. Het was een zwerfkat die Gretchen een paar jaar geleden onder haar hoede had genomen, want Edie had al te veel katten. Toen ze hem vonden was het een mager hoopje ellende, met een akelige huidinfectie. Nu was het een brutale dikzak. Toen Edie hem in de armen van Gretchen zag liggen, en Gretchen over z’n gerimpelde koppie wreef, maakte

Edie's hart een sprongetje. Ze zag een blijde kat met een liefdevol bazinnetje. Zij had de twee gekoppeld.

'Mag ik hem aaien?' vroeg ze. Bianca liep ondertussen bewonderend door de kamer.

'Tuurlijk,' zei Gretchen. 'Maar hij is niet zo gek op vreemden, en hij heeft je in geen jaren gezien. Hij moet zelfs nog steeds aan Hunter wennen.'

Edie bracht haar vingers dicht genoeg bij Igor zodat hij eraan kon ruiken. De kat snoof er eventjes aan, begon toen te blazen en haalde met zijn nagels uit naar Edie's hand.

Snel trok Gretchen hem bij Edie weg. 'Sorry, hij is niet altijd even vriendelijk.'

'Maakt niet uit,' zei Edie lachend. Ze wierp een snelle blik op de schrammen op haar vingers. 'Ik denk dat hij mijn eigen katten ruikt. Daar wordt hij bang van.' Ze stopte haar vingers in haar mond en zoog op de krassen.

'Jeetje, dat ziet er niet best uit...'

'Stelt niets voor. Ik heb op m'n werk wel erger meegemaakt, hoor.' Edie glimlachte eventjes om haar gerust te stellen. 'Zo reageren ze nou eenmaal als ze je geur niet kennen en je te dichtbij komt. Maar ik ben wel benieuwd naar hoe jij en Hunter met hem omgaan. Dat zou ik weleens willen zien. Misschien kan ik...'

'Nee,' zei Gretchen, terwijl ze de kat op het bed terugzette. 'Je bent hier niet om ons te bestuderen, Edie. Je bent hier als gast. Trouwens, we moeten maar eens terug. Hunter zal zich wel afvragen waar we uithangen.' Ze glimlachte en kreeg een zachte blik in haar ogen bij het noemen van de naam van haar verloofde.

Ze verlieten de kamer. Terwijl Gretchen babbelde over de

verschillende vleugels van het huis en de vaste dagen van de schoonmaakploeg, bleef Edie op haar vingers zuigen. Bianca's grote ogen werden steeds groter bij al die informatie - zeker weten om het op een later tijdstip in haar voordeel te gebruiken - en Edie liet ze maar lekker hun gang gaan. Er begon weer een felle pijn door haar knie te trekken. Vier uur in een auto met opgetrokken knieën zitten, was al niet best, en nu werd het alleen maar erger met al dat heen en weer gesjok door zo'n groot huis. Ze had behoefte aan een lekker warm bad en dan wat tijgerbalsem op haar knie. En dat terwijl het feest nog niet eens begonnen was. Precies daarom was ze geen feestbeest.

'Zo,' zei Gretchen toen ze een hoek omgingen. 'Hier is de rode eetzaal. We zijn er zo. Ik...'

'Weet je...?' onderbrak Edie haar, terwijl ze haar bloedende vingers omhoogstak. 'Zou ik niet even op het toilet een paar pleisters kunnen pakken? Dan zie ik jullie straks wel.' Zo kon ze mooi even haar knie wat rust gunnen voordat ze mee naar binnen ging want het zou nog een lange avond worden.

'Zal ik er even een paar voor je halen?' vroeg Gretchen. 'Kleine moeite...'

'Nee, geen probleem, ik doe het zelf wel,' zei Edie snel, terwijl ze de gang al inliep. 'Ik ga gewoon even snel naar het toilet en ik zie jou en Bianca dan straks wel.'

'Ga maar naar de keuken aan het eind van de gang,' riep Gretchen haar nog na. 'Daar liggen de pleisters.'

Edie stak haar duim omhoog terwijl ze vastberaden de gang doorliep. Ze keek niet achterom totdat ze Bianca's en Gretchens stemmen naar de achtergrond hoorde verdwijnen. Ze wachtte nog even voordat ze omkeek om zeker te weten dat ze

weg waren. Pfff. Ze ging op een bankje tegen de muur zitten en wreef over haar knie. Zo probeerde ze de brandende pijn onder het littekenweefsel te verzachten. Stomme knie! Stom lijf dat haar in de steek liet!

Na een paar minuten stopte het bloeden van haar vingers, maar ja, die pleisters waren haar excuus geweest, dus die kon ze nu maar beter gaan halen ook. Met moeite stond ze op en ging de gang weer in. Ze zocht naar een deur die van de keuken kon zijn. Aan het eind van de gang zag ze een schuifdeur die heel goed een keukendeur kon zijn. Edie hinkte er naartoe.

Ineens hield ze haar pas in.

Ze hoorde stemmen vanachter de deur komen. Mannenstemmen.

‘Dus... hoe zit het nou met Daphne?’ zei een stem.

Edie hoorde een geluid dat klonk als het openen van een fles, waarna het een moment stil was. ‘Daphne komt niet naar de bruiloft.’

‘Nee?’ zei de eerste man. ‘Verdomme, ik had gehoopt van wel. Het is echt een lekker ding.’

‘Vergeet ’t maar. Ze ligt in de kreukels,’ zei de ander. ‘Afkicken. Gretchen heeft het voorlopig helemaal met haar gehad.’

‘Oké, en die andere bruidsmeisjes dan?’

Er kwam nog een derde stem bij, een diepe bariton die je uit duizenden zou herkennen. ‘Is het weer enkel kutjes wat de klok slaat, Asher?’

‘Waarom moet je mij nou hebben? Levi begon erover.’

‘Iedereen weet dat bruiden lekkere wijven voor hun trouwfeest uitnodigen.’ Dat was de stem van die Levi.

‘Ja, maar dan ken je Gretchen nog niet, of wel?’ zei degene die Asher moest zijn.